

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Larsen, Nathalia.; Nathalia Larsen.

Forskjel : Skuespil i én Akt ; Vissent Løv :
Dramatisk Skitse

Kjøbenhavn : Brødrene Salmonsens, 1885

77 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

N. Larsen.

Forskjel.

Vissent Lov.

1885.

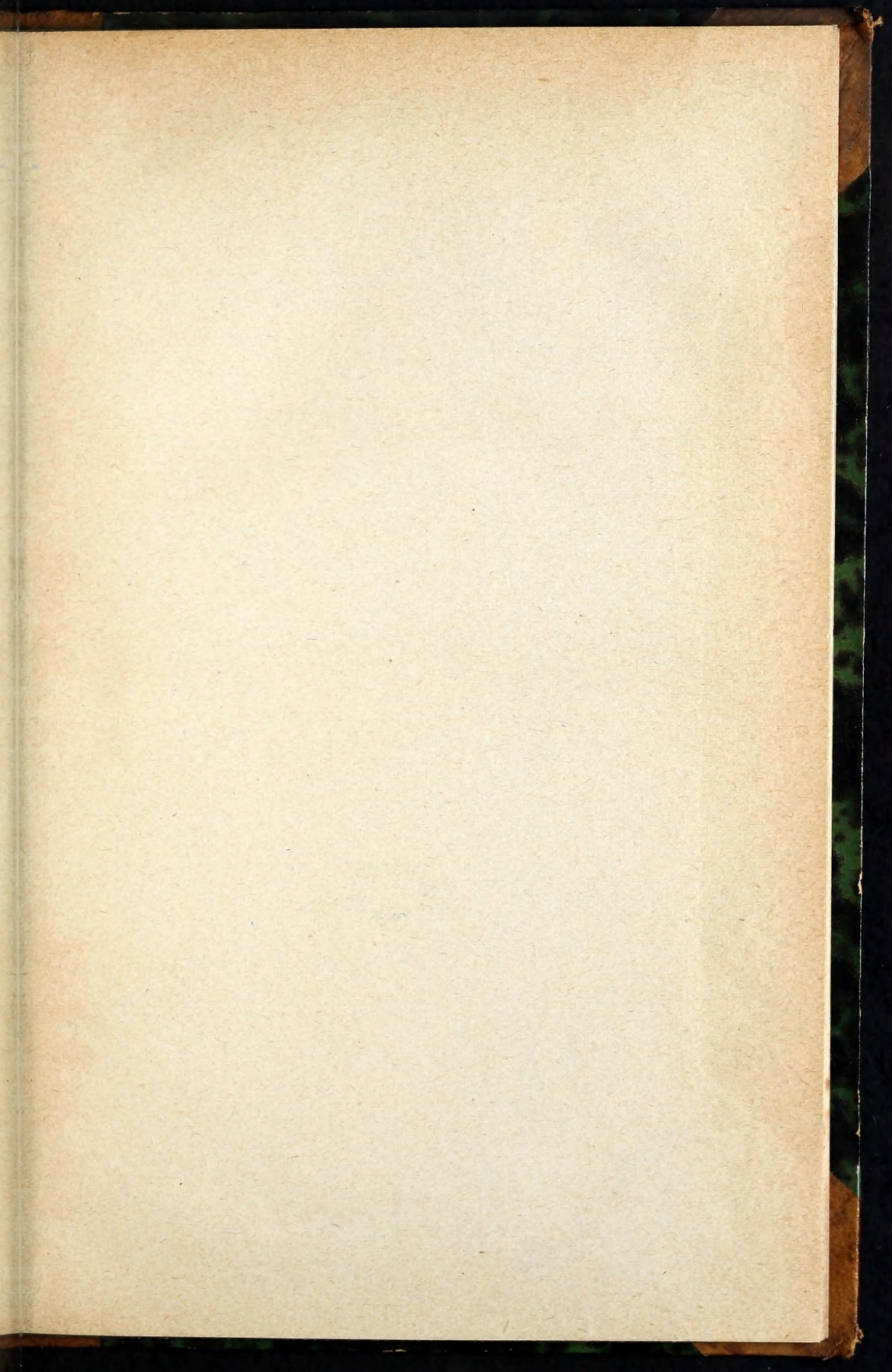
55. - 156.

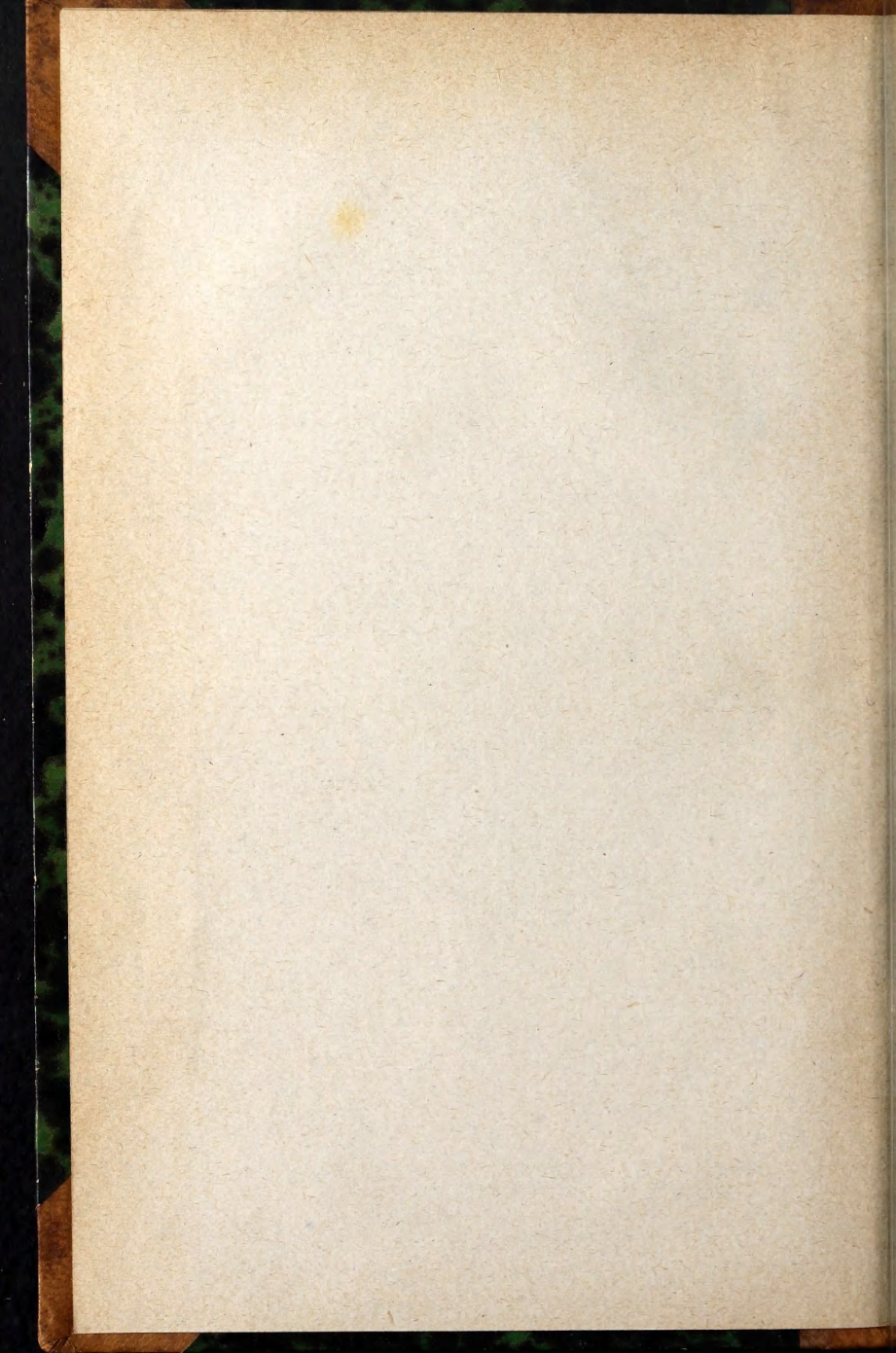
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020833735

Mathaliassen

FORSKJEL.

SKUESPIL I ÉN AKT.

VISSENT LØV.

DRAMATISK SKITSE.

KJØBENHAVN.

FØRLAGT AF BRØDRENE SALMØNSØN O. SALMØNSØN.

(trykt i N. Schibitz's Bøgerstæde)

1885.

Nathalia Larsen

FORSKJEL.

SKUESPIL I ÉN AKT.

VISSENT LØV.

DRAMATISK SKITSE.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN).

Trykt i J. H. Schultz's Bogtrykkeri.

1885.

Om Ret til at opføre Stykkerne i Provindserne
bedes man henvende sig til Forf.

Til

Frøken IDA AALBERG

venskabeligst

fra

Fors.

NOVEMBER 1885.

FROKEN IDA AALBERG

FORSKJEL.

SKUESPIL I ÉN AKT.

1885.

FÖRSKJEL

1848

1848

PERSONERNE.

Enkefru Villers.

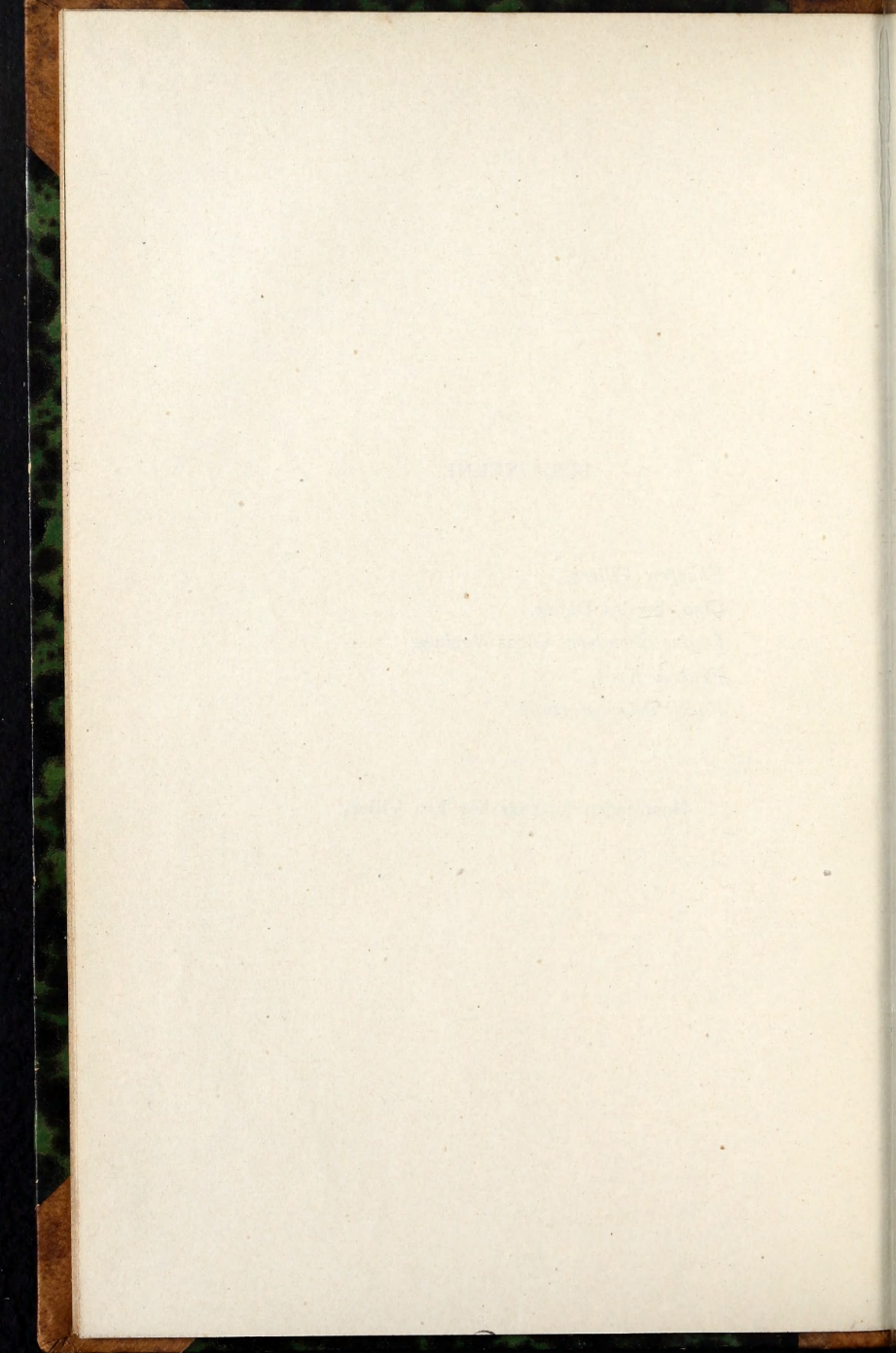
Olga, hendes Datter.

Louise Svendsen, Olgas Veninde.

Frøken Krog.

En Skolebestyrerinde.

Handlingen foregaar hos Fru Villers.

Første Scene.

Fru Villers. Olga.

Scenen: en tarvelig møbleret Stue. Fru Villers læser Avisen — Olga sidder ved et rundt Bord og retter Stile — ser af og til i et aabent Brev, som ligger paa Bordet, ser fortrædelig ud, falder lidt i Tanker, sukker stille og retter videre i Stilen, men rejser sig derpaa pludselig og tager en Kjole, der ligger ved Siden af hende paa en Stol.

Olga

(med Kjolen).

Ja — saa kan jeg nok gjerne hænge den bort — det er da ogsaa kjedeligt, at det er udsat; det passede netop saa brillant idag, da jeg er fri fra Skolen.

Fru Villers

(gnavent).

Ja, der blev de Penge smidt ud til ingen Nytte.

Olga.

Naa, de er da ikke smidt bort. (Gaar ud til højre med Kjolen, kommer strax tilbage). Fordi jeg ikke faar Brug for den idag, saa kommer den vel nok paa en anden Gang. (Sætter sig hen ved Stilene igjen).

Fru Villers.

Du kunde saamæn godt have brugt den graa.

Olga.

Nei, véd Du hvad, Moder, naar jeg vil gaa ud til Folk, maa jeg ogsaa se ordentlig ud.

Fru Villers.

Ja ja — ja ja — naar Du synes, Du har Raad til det. Du ser jo, hvor knebent det slaar til; den Pension efter Fader kommer vi ikke langt med. Det havde været bedre, Du havde sparet Dine Penge; naar man ikke har Raad til at gaa ud, maa man blive hjemme — — det maa jeg, og det kan vel ikke være værre for Dig end for mig.

Olga.

Du bryder Dig vel ikke mere om det — men Du har vel ogsaa været ung engang?

Fru Villers.

Jeg har rigtignok ikke havt saadan en Ungdom som Du; jeg maatte anderledes arbejde. Jeg hjalp min Moder med at vadske og stryge om Dagen, og om Natten maatte jeg sidde og sy Kaaber for Kræmmerne. Jeg kjendte ikke, hverken til saadan Frihed eller Fornøjelser som Du.

Olga.

Naa ja, men det er da ingen Grund til, at jeg skal have det ligesaadan. Du skulde heller glæde Dig over, at min Ungdom forhaabentlig vil blive bedre. For Resten har jeg da ikke saamange Fornøjelser — det er kun sjeldent, jeg er ude.

Fru Villers.

Jeg synes, Du er ude hveranden Aften — det er hvert Øjeblik, saa skal Du i Klubben; jeg synes nu slet ikke om det, det har jeg sagt saa tidt. Saadan være alene ude om Aftenen, komme sent hjem, det passer sig slet ikke for en anstændig Pige.

Olga

(trækker utaalmodig paa Skuldrene).

Ja, det bliver vi nu aldrig enige om. Vore

Begreber om »det passende« er i det hele meget forskjellige. Du finder nu, det passer sig udmærket at gaa paa Bal i stærkt ud-skaaren Kjole og vise sig halvnøgen for en hel Flok fremmede Mænd — det synes jeg nu ikke om.

Fru Villers.

Det er noget Skaberi — det gjør alle jo — og det bruger man.

Olga.

At man bruger at klæde sig uanstændigt, er ingen Rettesnor for mig. Og jeg finder det meget tilladeligt at gaa i en For-ening alene henad Aften. Det er min Fritid, og den maa jeg vel anvende, som jeg bedst synes.

Fru Villers.

Ja ja — men det var dog meget bedre, Du blev hjemme og tog Dig noget fornuf-tigt for.

Olga.

Bestiller jeg ikke nok, synes Du?

Fru Villers.

Aa, Du driver ligesaa megen Tid væk. En ung Pige skal ikke sidde med Hænderne i Skjødet eller hænge over en Bog i flere Timer, som Du tidt gjør, istedetfor at have et Haandarbejde. Du skulde strikke Dine Strømper selv, det vilde være ganske anderledes net og kvindeligt.

Olga

(forsøger at spøge).

Tak — men jeg kan nu ikke fordrage at strikke.

Fru Villers.

Fordrage — der har vi det — Din sædvanlige Ligegyldighed, bare gjøre, hvad Du har Lyst til. En anden maa gjøre saa meget, man ikke har Lyst til.

Olga.

Det kan nok være, men det er nu ingen Nødvendighed for mig at strikke Forresten synes jeg, vi kun skal være glade over, jeg er gaaet ind i Fremmedklubben; det har dog nok været til mere Gavn end Strikketøiet. Det er derfra, jeg har faaet de

fleste af mine Elever, baade Skolens og de private.

Fru Villers.

Dem havde Du nok faaet alligevel.

Olga.

Maaske — maaske ikke.

Fru Villers

(sukker).

Aa Gud! nej, det er saamæn ingen glimrende Stilling at være Lærerinde. Det var meget bedre, Du havde lært at koge — og det havde heller ikke været saa dyrt. (Olga smiler). Saadan som det kneb med alle de Penge — og saa ikke have mere for det nu.

Olga

(behersket).

Det kommer nok — blot Tid.

Fru Villers.

Ja vist, det bliver man ved at sige — og saa kan man dø af Sult imens.

Olga.

Naa, saa slemt er det vel ikke. Sig mig, hvad har Du til Middag idag? Louise kommer.

Fru Villers.

Naa, skal her være Fremmede -- det er meget ubetænksomt af Dig. Det kunde da have ventet til efter Middag -- her er knapt nok til os selv.

Olga

(utaalmodig).

Aa Herregud, Moder, vær nu dog ikke saa gnaven. Jeg bad hende jo at komme tidlig, da vi begge havde fri idag, og jeg troede, jeg skulde været ud iaften. Vær nu sød og sørg for lidt pæn Middagsmad.

Fru Villers.

Det kan Du sagtens sige, bare flot og ødsel -- det gaar.

Olga.

Aarr! -- er det nu ødselt? Jeg maa da nok have Lov at se en Veninde hos mig, naar jeg har Lyst dertil.

Fru Villers.

Tror Du, jeg havde Lov til det, da jeg var hjemme hos mine Forældre?

Olga
(spidst).

Det véd jeg saamæn ikke.

Fru Villers.

Men jeg véd det; — jeg maatte smukt lystre; der var ikke Tale om, at have en Villie selv.

Olga.

Naa — ja saa har Du heller intet Ansvar havt. Det er en stor Fejl at tage Ansvaret fra et Menneske; det er det bedste Middel til at gjøre En umoralsk. Det var bedre, Forældrene lærte deres Børn lidt om Livet istedetfor at fordre denne meningsløse ubetingede Lydighed; det er slet ikke saa sikkert, Forældrene altid raader til det rette.

Fru Villers.

Gud — hvor Du taler! Det er Følgen af alt det nye, fordærvelige Pjank. Som om Forældre ikke altid gjør det, de synes, der er bedst for Børnene?

Olga.

Jo, det, de synes, der er bedst, men derfor kan det godt være galt.

Fru Villers.

Bevares — hvor Du er bleven ødelagt!
 Det maa være Omgangen med Louise og alt
 det andet, Du er kommen ind i.

Olga.

Ja, Louise har lært mig, at det bedste for
 et Menneske er »at ville noget«.

Fru Villers.

Ja, Gud bedre os for det, Du vil. Det
 ender nok med Forskrækkelse.

Olga.

Vi faa at se.

(Fru Villers gaar ud tilhøjre, smaabrummende).

Olga

(lettet).

Aa! (Ryster paa Hovedet og fortsætter med Sti-
 lene. Lidt efter banker det.) Kom ind!

(Louise kommer).

Anden Scene.

Olga. Louise.

Olga.

Naa — er det Dig? — Skal strax være der.

Louise.

Har Du travlt?

Olga.

Ja — jeg skulde have disse Stile rettet til imorgen — jeg mangler kun et Par Stykker. Tænd Dig en Cigaret saalænge og tag Tøjet af.

Louise.

Tak! (Hænger sit Tøj bort).

Olga.

For Du bliver vel til Middag?

Louise.

Ja — tak, hvis Du vil have mig?

Olga

(skjælmusk).

Nej.

Louise

(smiler).

Naa!

(Tager en Cigaret og tænder den).

(Lille Pavse).

Olga

(Lukker Bøgerne).

Aa — de kan ogsaa vente til iaften.
(Trækker sin Stol tæt hen til Louise og putter sig hos hende). Hvor her er dejlig roligt hos Dig.

Louise.

Saa bliv! (Tager hende om Hovedet). Du har mange Timer nu — — ja, det er dejligt at have rigtig meget at bestille.

Olga.

Aa — ja.

Louise.

Jo, Du — jo mere jo bedre, saa har man ikke Tid til al denne planløse »falden hen«.

Olga.

Aah — jamen jeg holder netop saameget af at sidde saadan rigtig lunt og længe og leve med mine Tanker.

Louise.

Det er usundt, — ja, hvis det er noget bestemt, Du tænker paa — det er en anden Sag — men (smiler) —

Olga.

Nej, Tak — saa ubestemt som muligt — alt imellem hinanden, Du — saadan rigtig vanvittig dejligt.

Louise

(ler).

Ja, jeg kjender Dig — ikke Spor af System.

Olga.

Aa Gud, kjære Louise, lad mig dog endelig én Gang være fri for det systematiske; jeg har da havt nok af det, skulde jeg tro. Har jeg ikke læst og skrevet nu i to Aar alt sammen efter Systemer?

Louise

(tager hende om Hovedet).

Ja, jo vist — Du er sød, som Du er.

Olga.

Ja — — og hele Formiddagen spinder jeg

jo efter Systemer, saa lad mig dog bare, naar jeg er alene, tænke frit efter mit Hoved.

Louise.

Ja, gjør Du det. Du klarer Dig nok. — Jeg var her forresten forleden, men Du var nok i Fremmedklubben?

Olga.

Ja.

Louise.

Var der Foredrag eller Musik?

Olga.

Nej, blot Konversation; ja, de fleste var forresten i Læseværelserne.

Louise.

Er det egentlig morsomt at tale med alle de fremmede Mennesker?

Olga.

Med nogle af dem.

Louise.

Hvor længe var Du der?

Olga

(lidt forvirret).

Ti -- elleve. Jeg var vist forresten den sidste omtrent -- jeg var kommen i Passiar med Kaptain Selmer, og saa mærkede vi ikke, de andre efterhaanden var gaaet.

Louise.

Det maatte I da nok kunne se.

Olga.

Nej, vi sidde jo ikke alle i ét Værelse; der er flere, smaa Værelser.

Louise

(smiler).

Hm! Naa, og der sad I og talte -- fransk?

Olga

(ler).

Nej -- dansk. Du kan tro, han kan være interessant -- aa, han er saa livlig og intelligent.

Louise

(tørt).

Saa? -- Og smuk og elskværdig?

Olga.

Ja — ogsaa det.

Louise.

Og saa er han bleven Ridder.

Olga

(med Udraab).

Nej — er han? hvornaar?

Louise.

Det staar i Avisen idag.

Olga.

Jeg har slet ikke set den — den ligger vist derhenne.

Louise.

Saa det vidste Du ikke? (spydig) Det er dog en meget rosværdig Egenskab. — Han er der vel hver Gang, Du er der?

Olga

(lidt trykket).

Ja — —

Louise.

Og saa følger han Dig naturligvis hjem?

Olga.

Ja — — .

Louise.

Hm! Jeg har nok kunnet mærke noget.
— Han er forelsket i Dig?

Olga

(undvigende).

Det véd jeg ikke.

Louise

(lidt efter).

Hvad er Din Hensigt?

Olga.

Jeg har virkelig ingen bestemt Hensigt,
(lidt undvigende) jeg kan bare godt lide ham.

Louise.

Du skulde alligevel være lidt forsigtig.
— Hvorfor kører Du ikke hjem?

Olga

(undvigende).

Fordi det er morsommere at gaa med
ham.

Louise.

Morsommere? Den Slags Ting gjør man ikke for Morskab, Kvinder da ikke.

Olga.

Naa ja! behageligt da. Hvad kan det dog gjøre? Honni soit, qui mal y pense.

Louise.

Ja, det skulde Du altid have skrevet paa Dine Hattebaand — men det er ufornuftigt. — Jeg ser nu saa alvorligt paa de Ting.

Olga

(alvorligt).

Jeg spøger aldeles ikke dermed. Men hør nu! synes Du, mit Liv er saa lysteligt?

Louise.

Du gjør Dig nyttig.

Olga

(kaster med Hovedet).

Aa, nyttig! Ja, jeg slider og slæber fra Morgen til Aften for at leve. Men hvad føler jeg af Verden udenfor? — Ja — naar det blæser stærkt, saa rusker det ogsaa lidt i vore Ruder, men ellers —. Mine Kundskaber

opslides i Skolestuen paa andres Børn (foragtelig) og saa for Penge. Nej, jeg maa have mere, jeg vil have noget smukt med ind, Louise, jeg vil saa gjerne se det leve, som jeg hidtil har nøjedes med at læse; det andet alene, det kjeder mig. Er det saa ufornuftigt?

Louise.

Naa — nej. Naar Du blot ikke venter Dig for meget; det hele er temmelig tarveligt, Du.

Olga

(lidt livligere).

Aa — — der er da Mennesker nok, lad mig faa fat i dem (lille Pavse). Jeg maa se det i Avisen. (Rejser sig og søger i Avisen).

Louise

(peger i Avisen).

Dér staar det.

Olga.

Ja — — — »allernaadigst udnævnt til Ridder af Dannebrog« — ja, han er dygtig, det siger alle; men hvorfor mon han er blevet dekoreret?

Louise.

Hvorfor? Han har vel staaet for Tur; det er vist hele hans Fortjeneste.

Olga.

Aarr — — —!

Louise

(ironisk).

Naar jeg nu har været Almuelærerinde i ti Aar, skal Du se — — saa faar jeg nok Fortjenstmedaillen i Guld.

Olga.

Ja, det burde Du da egentlig.

Louise

(ironisk).

Nej — — — der er Forskjel — glem blot ikke det. Din Ridder skal ogsaa holde engelsk Oplæsning paa Lørdag — se, hvor meget jeg kan fortælle Dig idag.

Olga.

Er det averteret? (sér i Avisen) Ja, af Shakespeare — det glæder jeg mig til. Jeg skulde forresten have været sammen med ham

hos Grosserer Petersens iaften, men jeg har faaet Afbud. Selskabet er udsat.

Louise.

Naa! Hvor kan det nu mere Dig at komme der? jeg synes, disse Grossererhuse ere saa fordummede.

Olga.

Hm! saamæn! Men der kommer enkelte, jeg synes om; ogsaa er det ganske morsomt at se disse pyntede Nitter — med deres arige, sødligsure Ærgrelse over deres tydelige Underlegenhed; de véd meget godt, at, mens de har pyntet sig, har jeg arbejdet. De respekterer mine Kundskaber, fordi de selv ingen har. Kunde de blot købe sig lidt Viden i Alenvis ligesom Silketøj, saa gjorde de det, men Ulejlighed derfor — nej. Det er en rar Fornemmelse at have noget, der gjør deres Penge lette — der vipper dem op — men nu er Fornøjelsen udsat, jeg fik Brev idag.

Louise.

Det er sandt! jeg traf en Dreng paa Trappen. Han spurgte, hvor Du boede, —

han havde et Brev til Dig —, saa tog jeg det, det ligger i min Kaabe.

(Rejser sig, tager Brevet til Olga).

Olga

(bryder Brevet og læser; hun springer op, rystende og bleg, stirrer maalløs i Brevet og saa paa Louise).

Louise.

Hvad er det, Olga?

Olga.

Det er — — aa — — det er skammelig
— — nej dog — — se. (Giver Brevet til Louise,
som læser det; gaar derpaa over Scenen og rykker i For-
bigaaende heftigt i en Stol).

Louise.

Ja — det er jo ikke behageligt, men
hvad har Du da gjort? det maa jo være
temmelig graverende, siden Dit Medlemskort
affordres Dig.

Olga.

Jeg har intet gjort, som giver Bestyrelsen
Ret til at udelukke mig af Foreningen.

Louise.

Det synes Du maaske ikke — men naar den nu finder det — saa —

Olga

(heftig).

Ja, saa er det meningsløst, raat og op-rørende gjort.

Louise.

Der staar: »Deres Opførsel i Tirsdags Aftes har generet« — — hvordan var den? (Gaar hen til hende) Olga, det er vel Kaptainen? Er I gaaet for vidt?

Olga.

For vidt! — — aa, Louise, fordi han kys-sede mig?

Louise.

Hvis nogen har sét det, hvad Brevet jo tyder paa, da er det meget uheldigt; det er mere end nok for de fleste til at fordømme Dig. Hvad skulde det ogsaa til, Olga? Hvorfor gjør Du saadanne Dumheder?

Olga

(stille og varmt).

Forstaar Du ikke hvorfor, Louise? Har Du aldrig elsket? Har Du aldrig kjendt en Mand, der gjorde Dig svag, og som var den eneste, hvis Arm Du turde ønske om Dit Liv? Og har Du ikke, naar den saa laa der, følt alt andet forsvinde om Dig og uden Tanke og Villie bøjet Dig ind under hans Kys?

Louise

(et Øjeblik blød).

Jo — — — (stærkt) men det er Daarskab.

Olga.

Nej, det er skjønt.

Louise.

Nu ser Du.

Olga.

Jeg kunde ikke andet. — Tror Du, det kun har været noget letsindigt eller noget, jeg vidste, maatte skjules, siden jeg aldrig, end ikke nok saa lidt, har berørt det? Louise, det kunde jeg ikke fortælle; det var for stille, for sart til, at Ord maatte lyde om det; jeg syntes

ikke, der maatte tages paa det af andre, for ingen — ingen kunde jo dog føle det som jeg. Aa, Du, som jeg elsker ham! al min Tanke hviler i ham — hvert Minut, der er mit eget, bliver hans, bliver Erindring om talende Blikke og stille tilhviskede Ord, som lover Lykke. Du aner ikke, Ingen kan ane, hvor besejrende dejligt han har talt til mig. Ude og inde har jeg kun vidst om ét, kun ventet paa ét — og da det saa endelig kom, hvor kunde jeg saa flygte fra det? fra det eneste i mit Liv, der var blødt og mildt — og fredeligt.

Louise.

Nej vist — det behøvedes jo heller ikke — men det er Stedet — det er det forkerte.

Olga.

Aa, Stedet! skal man først vælge sig det? Gud hjælpe den Kjærlighed, der har Tid til Reflexion. Det burde de da vide, de kloge Dommere, at man ikke tænker først. Aa, men det er saa ondt, saa ondt gjort.

Louise.

Ja, havde Du været Datter af en Etats-

raad, havde de maaske ikke gjort det, men Din Fader var kun Postbud — der er jo Forskjel.

Olga.

Hvor det er ondt!

Louise.

Ja vist — men alligevel, jeg forstaar godt, det kan forarge de andre. Har Du ikke selv tidligere kunnet mærke noget paa Dammernes Væsen mod Dig? — For det er vel ikke første Gang, I talte længe og ene sammen?

Olga.

Nej — — ja, de har nok hvisket lidt, men at de var dydig indignerede, er ikke faldet mig ind. Hvor kunde de være det over noget, de vist allesammen selv have gjort engang?

Louise

(med et lunt Smil).

Hm! de har vist snarere ønsket det og ikke faaet Lejlighed til at gjøre det; Misundelsen lader tidt, som den er indigneret — — men dog — det gaar ikke, Du, Besty-

relsen maa være forsigtig; den Slags Ting kan let udarte, hvis de ikke bliver paatalte. itide.

Olga.

De kunde jo have troet, vi var forlovede.

Louise.

Nej, den Slutning drager Mænd vist ikke, naar de sér en ung Pige blive kysset. Er I forresten det?

Olga

(forvirret).

— Nej — det — jeg véd ikke — det var jo første Gang, han -- --

Louise.

Nej, saa havde han nok sagt det til Bestyrelsen, og saa var dette ikke skét.

Olga.

Tror Du, han vil give Forklaringer? det er han altfor stolt til. Hvor han maa være opbragt! tænk, for en Officér!

Louise.

Hvorfor?

Olga.

Han har naturligvis faaet samme Tilsagn som jeg.

Louise.

Nej — — Du saa jo i Avisen — Oplæsningen — iovermorgen. Avertissementet er altsaa indleveret igaar, og Dit Brev er ogsaa dateret igaar.

Olga

(oprørt).

Det er umuligt — skulde han blive — og jeg — aa nej, det kan de jo ikke.

Louise.

Jo, Du kan tro, de kan meget. (Peger paa Avisen). Der er Beviset.

Olga.

Jamen han har jo gjort akkurat det samme, som jeg.

Louise

(bitter).

Ja, men det er altid »en anden Sag« med Mænd (ironisk). Der er Forskjel, bare huske det.

Olga

(træt).

Ja, der er Forskjel, thi det er tusinde Gange sværere at være Kvinde.

Louise

(rejser sig heftig).

Ja, det er svært at være Kvinde; netop derfor er dette oprørende. Lad være, at de udelukker Dig, de kjender Dig jo ikke og navnlig ikke Dine Følelser — de ser altsaa Sagen anderledes — og det kan jo for dem se ud som Flaneri.

Olga

(afbryder).

— men naar det nu ikke er det?

Louise.

Der dømmes kun efter Skinnenet, og det er imod Dig — men med hvilken menneskelig Ret stemmes Fordringerne op for os, medens ingen fordrer mere af Mændene nu end før? Jeg mener ikke, Kvinden skal skeje ud, men hvad der er Skyld hos hende, skal ogsaa være Skyld hos Manden.

Olga

(lidt adspredt).

Det synes jeg ogsaa, men (langsomt og frygtsomt) det er ogsaa underligt, at han selv vil blive. Jeg synes, han burde vise mig sin Sympathi og sin Agtelse ved at træde ud.

Louise

(tager Olgas Haand og smiler bittert).

Nej, det er ikke underligt -- -- det er infamt. (Olga brister i Graad). Stakkels Olga, det bliver nok det værste.

(Lille Pavse. Det banker.)

Olga.

Det er vist Frøken Krog, hun skulde læse idag, men jeg kan ikke nu.

(Tørrer Øjnene og gaar febrilsk op og ned. Det banker igjen, hun lukker op).

Tredie Scene.

De Forrige. Frøken Krog.

Frøken Krog.

Goddag, Frøken Villers — — — er De ikke rask?

Olga.

Nej — jeg har lidt Hovedpine. (Forestillende)
Frøken Svendsen — Frøken Krog — — —
jeg vil bede Dem undskylde mig idag —
— det kom saa pludselig, ellers havde jeg
sendt Dem Bud.

Frøken Krog

(forlegen).

Det gjør intet — det passer jo endogsaa
godt — jeg vilde netop ogsaa — — De véd,
jeg spiller temmelig meget, og saa — Fader
mente — det var bedst, jeg holdt op at
læse engelsk — han er bange, jeg skal blive
for anstrængt.

Olga.

Aa — de to Timer om Ugen — —

Frøken Krog.

— og saa har jeg tidt Hovedpine. Lægen siger, det er Blegsot — jeg skal have Ro. (Tager en Konvolut frem og lægger den paa Bordet) Maa jeg betale Dem for denne Maaned.

Louise

(prøvende).

Naturligvis maa man være forsigtig — men De mødes jo i Foreningen, saa kan De øve Dem i at tale engelsk dér.

Frøken Krog

(yderst forlegen).

I Foreningen? — — — ja, det kan vi jo.

Louise.

For De er vel dér — ikke sandt?

Frøken Krog

(som før).

Jo — jeg er der.

Olga.

Ja, saa mødes vi dér.

Frøken Krog

(stammer).

— — — Ja — — maaské — men —

Louise

(nikker for sig selv).

Olga

(lægger sin Haand paa Frøken Krogs Skulder og sér hende lige i Øjet).

— Sig mig, hvorfor De ikke vil vedblive ?

Frøken Krog.

— Det er virkelig derfor — — — — —

(Olga sér stadig paa hende; hun slaaer Øjnene ned).

De kan vel nok tænke, hvad det er, Frøken Villers. Jeg holder virkelig saa meget af Dem og tror ikke noget slet, men alle Mennesker taler om det — og oppe i Foreningen igaar — hvor de var haarde og skaanselløse allesammen. Jeg forsvarede Dem baade deroppe og hjemme, men hvad kunde det nytte, naar saamange var enige om at fordømme Dem — og saa sagde Fader, jeg skulde høre op med mine Timer hos Dem.

Olga.

Det kunde let plette Deres Rygte, — De har en øm Fader.

Frøken Krog

(bedrøvet).

Jeg er jo nødt til det. (Pavse). Ja, saa maa jeg gaa -- -- men det er sandt -- vi ses jo iaften.

Olga.

Iaften? Naa, hos Petersens. Nej, Selskabet er jo udsat, jeg har faaet Afbud imorges.

Frøken Krog.

Udsat? nej, jeg har ingen Bud faaet, og jeg kommer lige hjemme fra -- -- og henne i Gaden mødte jeg Kaptajn Selmer -- han engagerede mig til iaften -- saa han har heller ikke faaet Afbud.

Olga

(forstaar Sammenhængen).

Naturligvis -- det er kun mig -- aa, hvor fejgt.

Frøken Krog.

Det er Synd mod Dem -- saa gaar jeg heller ikke -- hvor det er stygt af dem!

Louise.

At de trækker sig tilbage? Deres Fader har jo gjort det samme.

Frøken Krog

(slaaet).

Ja —

Louise

(spydig).

Saa kan De heller ikke gaa hjem.

Frøken Krog.

Det er jeg nødt til.

Louise

(lidt drillende).

Naa — ja, De er vel ganske afhængig hjemme?

Frøken Krog.

Ja —

Louise.

Saa maa De ogsaa finde Dem i at gjøre de andres Villie.

Frøken Krog.

Jeg maa det (Pavse). Farvel, Frøken Vil-
lers, tro mig, det gjør mig saa ondt. (Til Louise
som Gjenhilsen) Farvel.

Olga

(giver hende Haanden og følger hende til Døren; Frøken
Krog gaar).

Fjerde Scene.

Olga.

Louise.

Olga

(harmfuld).

Ham lader de komme — men mig —
aa — (pludselig angst). Moder! Gud — Moder!
Hvad skal jeg sige til hende? Jeg faar ikke
en rolig Time — — — aa — den Ufred.

Louise.

Du har dog en Moder, Olga, det mindes
jeg aldrig at have havt.

Olga.

En Moder? Er det da saa dejligt at
have en Moder? — En Moder, som ikke for-

staar mig, som lever og tænker langt borte fra alt, hvad jeg elsker —, som kun vil have, jeg skal fortjene Penge, men som ikke sér, hvad jeg ellers længes efter. En Moder, som aldrig har søgt ind i min Natur, men kun drevet mig med Tvang og Uvenlighed og stillet sin egen tunge Ungdom til Maal for min. — Vi er to fremmede Væsener, der kun holde sammen, fordi vi nu engang er Moder og Datter. Kan jeg gjøre for det?

Louise

(stille).

Saa tag bort.

Olga.

Det kan jeg ikke — der trænges til min Fortjeneste; jeg synes, det er min Pligt at blive, Moder er gammel, hun kan ikke være alene — nej, jeg maa blive, og saa maa jeg — lyve. (Det banker) Hvem mon det er? Jeg vil ikke have nogen ind — lad være at lukke op. — Tænk, om det var fra Skolen — Louise — omtrent det sidste — aa nej, nej, luk ikke op.

Louise.

Vær nu rolig, Olga, Du maa dog hellere have Vished.

Olga.

Aa ja — saa lad mig selv; gaa derind saalænge.

(Louise gaar, Olga lukker op).

Femte Scene.

Olga. Skolebestyrerinden.

Olga

(angst, næsten uden at hilse).

De kommer for at give mig min Afsked?

Bestyrerinden.

Kjære Barn — jeg er ikke haard —

Olga

(glad).

De vil ikke (standser ved Bestyrerindens undvigende Blik). Jo, De vil.

Bestyrerinden.

Nej, jeg maa — det gjør mig meget ondt — men jeg maa. De véd, jeg har altid havt

Venskab og Interesse for Dem, baade paa Grund af Deres virkelige Dygtighed og saa af Hensyn til Deres afdøde Fader, som jeg jo har kjendt temmelig godt — derfor kommer jeg ligefrem og ærlig til Dem istedetfor at sende Dem en hel Del forfjamskede Undskyldninger o. s. v. Jeg har naturligvis hørt det hele — —

Olga.

og fordømmer mig altsaa ogsaa.

Bestyrerinden.

Jeg dømmer slet ikke — jeg er blot fornuftig — det er det, De ikke har været. Naa, De er ung, har naturligvis været forelsket i Manden — og det undskylder Dem — synes jeg; Ulykken er jo, at nogen har sét det, og at denne offentlige Skandale er fulgt efter — ellers — — men jeg kan dog ikke — selv om jeg gjerne vilde — De maa søge om Deres Afsked. De forstaar — Respekten vil forsvinde, naar Eleverne faar det at vide.

Olga.

Børnene holde af mig.

Bestyrerinden.

Men De vilde ikke holde af dem, naar de blev næsvise og begyndte at hviske. Og de faar det at vide, Skandaler véd alle.

Olga.

Børn dog neppe.

Bestyrerinden

(bestemt).

Jeg tør ikke beholde Dem.

Olga

(bittert og tungt).

De tør ikke? Og De tror paa mig. De undskylder mig, men De tør ikke lade andre vide det. De tør ikke hjælpe mig over dette, skjøndt De erkjender den Uret, der gjøres mig. (Med Anstrængelse) Jeg er fattig, jeg skal omtrent ernære baade mig selv og min Moder — og De kan nænne at støde mig bort af Frygt for andres Dom. De vil tie — De vil forene Deres samtykkende Tavshed med de andres ubarmhjertige Raab og saaledes gjøre mig langt skyldigere, end jeg er — det tør De — aa — (gaar heftig over Scenen).

Bestyrerinden

(rolig).

Hvis jeg beholdt Dem, Frøken Villers, vilde Forældrene tage deres Børn ud af Skolen; de vil ikke lade deres Børn undervises af en utækkelig Pige — af en Flane.

Olga

(dirrende af Harme og kvalt Graad).

Det er jeg ikke.

Bestyrerinden.

Men det siger man — — — Eleverne vilde forlade Skolen — og det har jeg ikke Raad til — jeg skal ogsaa ernære mig selv.

Olga

(tonløst).

Ja! — det véd jeg.

(Lille Pavse).

Bestyrerinden.

Farvel. (Gaar).

Olga

(sagte).

Farvel. (Knytter begge Hænderne). Aa — —
(bryder saa pludselig sammen i en voldsom Hulken).

Sjette Scene.

Olga. Louise.

Louise

(kommer).

Olga — — — — — (tager hende om Hovedet. Lidt efter) Din Moder er gaaet ud, tag nu Dit Tøj paa og gaa hjem til mig, saa skriver vi her til hende, at jeg kom og hentede Dig. — Saa imorgen er Du roligere, saa vil hun intet mærke, og imens finder vi nok paa Raad. Skal vi det?

Olga

(fortvivlet).

Hvad skal jeg dog gjøre? De falder alle over mig paa én Gang.

Louise.

Saadan gaar det altid, naar Vognen helder. Vi maa tænke paa, hvad her er at gjøre. Maaské kan jeg hjælpe Dig — mig bryder Mændene sig nemlig ikke om; det er tidt en Fordel.

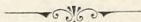
Olga

(farer op).

Hvorfor er de alle saa haarde mod mig — allesammen — og ikke mod ham? Saa lumpent han stjal mig med alle sine løjede Ord — saa elendig han har gjort mig — . Alle jager mig, fordi jeg et Øjeblik glemte mig — kun for det. Nej, Louise, det er grusomt — hvorfor er jeg dog mere skyldig end han?

Louise.

Fordi Du er Kvinde.

VISSENT LØV.

DRAMATISK SKITSE.

(1883).

VISITING

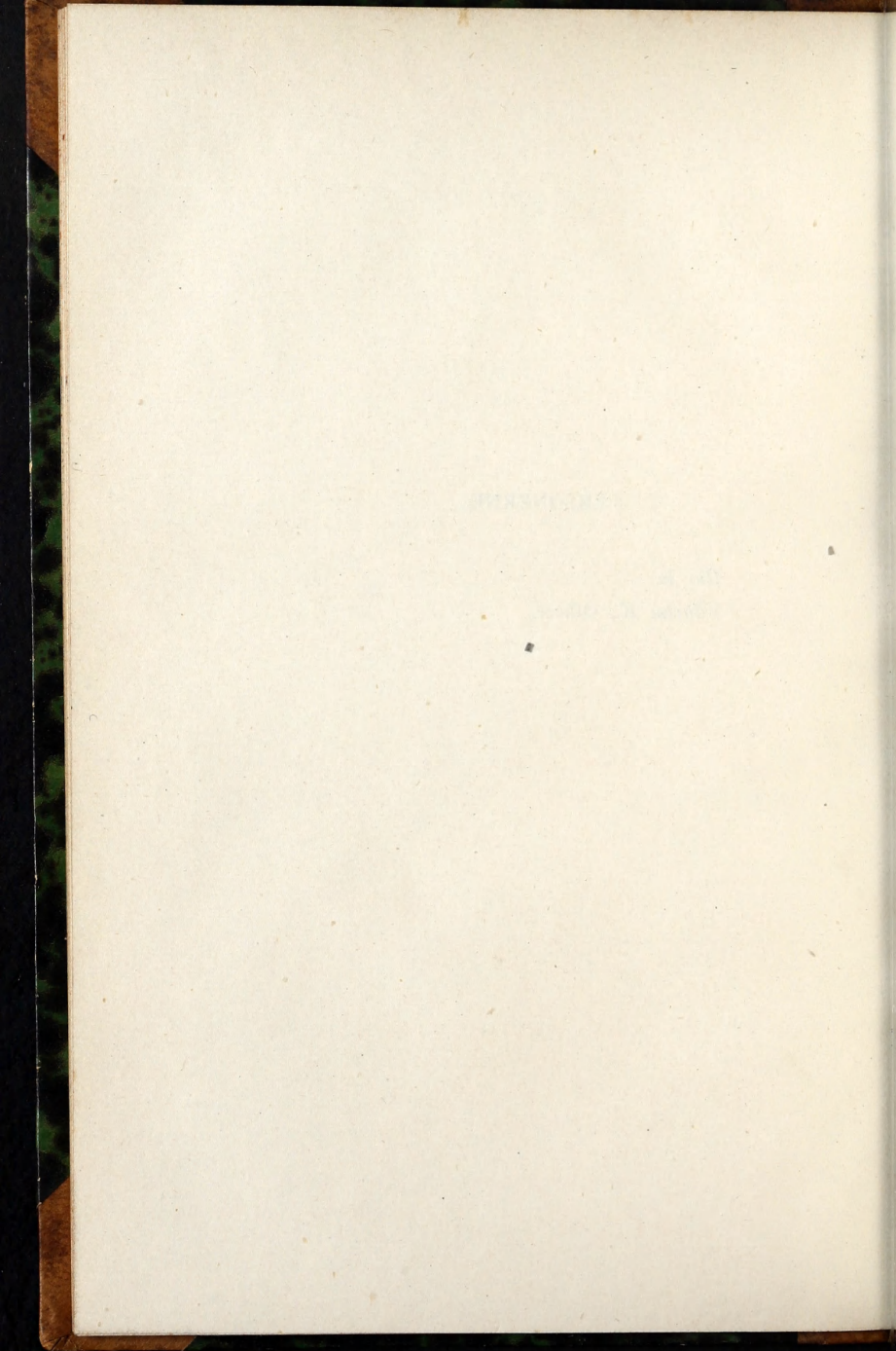
MEMORIAL

1891

PERSONERNE.

Ilia B.

Vilhelm K., Officér.

Scenen viser en tæt Skov med Høje i Baggrunden; en Sti fører op mod Forgrunden, hvor der er en lille aaben Plads med nogle store Stene og en tarvelig, smal Skovbænk. Det er Formiddag; Sollyset falder i smalle Striber gennem Træerne.

Ilia og Vilhelm komme langsomt fra Stien. Samtalen føres i Begyndelsen lidt trangt.

Ilia.

Hvor Tiden dog gaar! Er det virkelig et Aar siden, De rejste?

Vilhelm.

Ja — igaar var det akkurat et Aar siden, jeg rejste hjem.

Ilia.

Naa, og De synes saa godt om Landlivet? — Det er dog saa helt forskjelligt fra

det Liv og da navnlig fra det Arbejde, De er vant til.

Vilhelm.

Ja, det er jo lidt strængere — — der var meget at tage fat i — — Fader er gammel og kan slet ikke tage sig af nogen Ting mere. — —

Ilia

(fraværende).

Aah ja — — ja — — De har forsinket Deres Avancement med denne »Staaen udenfor Numer« — er det ikke saaledes, det hedder?

Vilhelm.

Fuldkommen rigtigt. — — Ja, det har jeg — — men jeg tænker ikke, det skal genere mig, for jeg tager rimeligvis min Afsked nu — og overgiver mig til Landdriften; — — der maa være et Styr over det derhjemme.

Ilia

(adspreedt).

Ja naturligvis.

(Pavse).

Vilhelm.

Det er nødvendigt — — og jeg antager nok, jeg kan magte det nu, jeg har jo øvet mig i et Aar.

Ilia.

Ja — — tænk, at De allerede har været borte i et Aar.

Vilhelm.

Hm! Allerede? Det forekommer maaské Dem kun at have været en Maaned? (Hun svarer ikke) — — er Tiden virkelig gaaet saa hurtig for Dem?

Ilia.

Aa nej — men jeg kan ikke begribe — — et Aar — det er dog en lang Tid.

Vilhelm.

Lang nok, naar man længes, men dog for kort til at glemmes i.

Ilia

(urolig).

Jeg har heller ikke glemt Dem. (Forsøger at spøge) Jeg kjendte Dem jo strax før, da De hilste paa mig.

Vilhelm.

Mærkelig nok, ja — — — men det var da ogsaa det Hele.

Ilia.

Hvorledes?

Vilhelm.

De vilde helst gaaet forbi.

Ilia.

Nej — men det var lige udenfor vor Have, saa, hvis Nogen havde sét os, skulde jeg strax have gjort Regnskab for, hvem De var, og hvem vi talte om.

Vilhelm

(spydig).

De var ikke saa bange tidligere.

Ilia.

Nej, dengang var det Dem. — — Det var jo i Byen.

Vilhelm.

Jeg forstaar ikke?

Ilia.

Ikke? — — (med lidt Bitterhed) Deres Bekjendte kunde se Dem spadsere med den samme Dame — omtrent hver Dag — det var generende. — De vilde helst undgaa indiskrete Spørgsmaal — — derfor var De forsigtig — De foretrak ensomme, afsides Veje.

Vilhelm.

Ja — var det ikke rimeligt? man kan jo ikke tale sammen med alle de gabende Ansigter omkring sig.

Ilia.

Aa jo — men rigtignok heller ikke andet.

Vilhelm.

Desuden saa jeg ingen Grund til at meddele hele Kjøbenhavn, at jeg sværmede for Dem.

Ilia

(med et spydigt Smil).

Ah! De sværmede for mig. (Alvorlig) Det var nok ogsaa det Hele.

Vilhelm.

Det Hele? Ja, der er jo saa mange Maader at sværme paa.

Ilia.

Ja — og Deres kjender jeg

Vilhelm.

Hvorledes er den da?

Ilia.

Aah! — — Har De aldrig set en Kat drikke Fløde? — den er saa bange for at stikke Hovedet for dybt i Fadet — den kunde let blive vaad.

Vilhelm.

Det er en smuk Lignelse.

Ilia

(opbragt).

Den passer — saaledes har De altid baaret Dem ad mod mig.

Vilhelm.

Kun saaledes? Naa! — — — Hvorfor vil De ikke forstaa mig? (Lægger sin Arm om hendes Liv)
Ilia, De véd jo godt, at jeg elskede Dem.

Ilia

(vil frigjøre sig).

Det har jeg aldrig vidst — vil De ikke tage den Haand bort.

Vilhelm

(holder fast).

Hvorfor? Der er jo Ingen, som sér det.

Ilia

(skarp).

Nej, det sørger De altid for -- slip mig nu, jeg vil ikke have det.

Vilhelm

(slipper; kort efter).

Er det Deres Kjærlighed?

Ilia.

Min Kjærlighed -- hvad taler De om den -- (tungt) den har De vist aldrig brudt Dem om.

Vilhelm.

Ikke? Og hvoraf slutter De det?

Ilia.

De har aldrig bedt mig om den.

Vilhelm.

Hvorfor gav De mig den da?

Ilia.

De tog den.

Vilhelm.

De bød mig den.

Ilia

(heftig).

De lyver.

Vilhelm

(fast).

Nej. (Lille Pavse).

Ilia

(stille).

Jeg bød den ikke — — Jeg var en Fremmed i mit Hjem — der er saa snævert, saa indelukket — og jeg trængte til Liv og Mennesker — saa traf jeg Dem, og De hjalp mig. De var livlig og syntes tolerant — De havde levet og elsket — og med det sneg De Dem ind i mig, stjal hver Tanke fra mig, aflurede mig hvert Skridt, trængte Dem ind i alle mine Ønsker, til De blev min eneste Længsel: det var Dem — altid Dem.

Vilhelm.

Og saa tilstod De mig, at De elskede mig — ikke omvendt. Ikke sandt?

Ilia.

Jo! (Inderligt) Og det var sandt.

Vilhelm

(hviskende).

Var det?

Ilia.

Ja.

Vilhelm

(mistroisk).

Og var den Tilstaaelse ganske umiddelbar — var den slet ikke beregnet?

Ilia

(med et Udraab).

De troede? — —

Vilhelm

(tøvende).

Jeg troede, at det var et Forsøg paa at aftvinge mig et Løfte — en Erklæring.

Ilia

(stærkt).

Det troede De? — De troede, at jeg vilde tinge om et Ægteskab? — Aa, hvor modbydeligt — hvor Mænd dog kunne tænke lavt.

Vilhelm.

Det er ikke lavt. Jeg har kjendt Kvinder før — de var ikke alle Engle. Kvindeherttet beregner saa ofte.

Ilia

(smerteligt).

Det troede De? —

Vilhelm.

Jeg forstod Dem ikke, jeg begreb ikke Deres vexlende Væsen. De var mig for sfinxagtig. Snart skyede De mig, snart søgte De mig. De glødede Luften omkring mig, saa jeg ikke vidste, hvor jeg skulde staa, De ildnede mit Blod med Deres Blik — Ilia, der er Ingen, der kan se saaledes som Du (tager hendes Haand, men slipper den strax efter med Kulde), men heller Ingen, der kan slippe saa brat. — De har pint og jaget mig. De beregnede Deres Opførsel snedig, De trak mig frem og tilbage og mente vel, at jeg tilsidst maatte blive hængende, — men, om jeg saa havde elsket Dem dobbelt saa højt, som jeg gjorde, havde jeg dog aldrig bedt Dem være Noget for mig, naar jeg ikke var sikker paa, at

Deres Kjærlighed var uinteresseret — og det har De aldrig overbevist mig om.

Ilia

(træt, med Haanden over Panden).

Aa, at De kunde tage saadan fejl af mig.

Vilhelm.

Har jeg taget fejl, er det Deres egen Skyld, Ilia.

Ilia

(i samme Stilling, stønnende).

At De kunde tro det — — at De dog ikke kunde se. (River pludselig Haanden fra Øjnene og rejser sig) Kan De da ikke tænke Dem en anden Grund, hvorfor jeg gjorde denne uopfordrede Tilstaaelse?

Vilhelm.

Nej!

Ilia.

Jo, der var en anden. Kom — (de sætte sig). Jeg frygtede Deres Foragt; jeg led ved den Tanke, at De muligvis fandt mig letsindig — — — jeg var det ikke; men De kunde anse mig derfor. De kom ikke i mit Hjem,

jeg havde ingen Broder, der kunde indføre Dem, og dog gik jeg med Dem stadig ved Dag og ved Aften, naar vi mødtes. — Der blev ikke strax talt Kjærlighedsord imellem os, det var kun en tavs Beskuen, en stille Hensynken i hinanden — — — Saa kom Længslen — og jeg indvilligede i Stævne-møder — jeg kunde ikke blive borte, jeg dreves til Dem, fordi jeg elskede Dem; (halvsagte) jeg lod mig kysse og omfavne af Dem — det var forkert — jeg vidste det — men jeg gjorde det dog. Der var det »hjemløses« Tungsind og Frygt over min Kjærlighed, det »hemmeliges« hvileløse Uro i vore Møder; alt dette fjernede mig fra Andre og tvang mig nærmere til Dem — forstaar De; hvert Kys, en Kvinde giver, tvinger hende; det kan let se ud som Letsind, men det er det ikke. Det var Frygten herfor, der bragte min Tilstaaelse frem. Det, at jeg elskede Dem, — synes jeg — maatte undskylde mig.

Vilhelm.

Ja — Kjærlighed undskylder en Del, men den reflekterer ikke saameget som De. Havde De elsket mig, som De sagde, saa havde De

ikke givet Dem Tid til at passe paa og betænke Dem ved enhver Lejlighed. Erindrer De, hvorledes De kunde afbryde enhver Situation, hvorledes De ofte nægtede mig det mindste Kjærtegn, overvældede mig med pludselige Bebrejdelser og undgik mig tidt i flere Uger?

Ilia.

Det var igjen Angsten for at blive misforstaaet, for at blive anset for noget Andet, end jeg var. Det kom pludseligt, det brød sig frem i mig — »om han nu foragtede mig? om han legede med mig?« — og saa flygtede jeg.

Vilhelm.

Ja netop — De har sat mere Pris paa min Agtelse end paa min Kjærlighed, men naar en Kvinde elsker, saa er hun langt mere begjærlig efter Mandens Kjærtegn end efter hans Ærbødighed. De modstod altfor godt og altfor ofte.

Ilia

(stolt).

Saa var Grunden vel den, at jeg troede mig elsket for lidt.

Vilhelm.

Nej, nej — én Gang vilde De dog have forglemt Dem og ladet Bølgerne slaa sammen over Hovedet.

Ilia.

Nej, saamegen Tillid har jeg aldrig havt til Dem.

Vilhelm

(rejser sig).

Ja saa! De har tvivlet om min Hæderlighed?

Ilia.

Havde jeg da nogen Borgen for, at Deres Tænkemaade var retskaffen? Det har De ikke overbevist mig om. Mændenes Kjærlighed er deres Sandser — og dertil var jeg dog for god.

Vilhelm

(spydig).

De har altsaa Erfaringer — det vidste jeg ikke.

Ilia

(forskrækket).

Hvad siger De?

Vilhelm

(gaar nærmere).

Synes De ikke, Frøken, at vi Mænd ogsaa har Lov at være lidt forsigtige? — — Husk vel paa, det var Dem selv, der gjorde mig mistroisk.

Ilia.

Jeg vilde blot tvinge Dem til at agte mig — og saa opnaaede jeg det modsatte. (Bedrøvet) Hvorfor talte vi ikke for et Aar siden?

Vilhelm.

Er det da for sent nu? Ilia, De holder jo dog af mig endnu.

Ilia

(rejser sig).

Nej — det er forbi.

Vilhelm

(tvivlende).

Forbi? Nej, ikke helt, vel? Det maa være det gamle, ikke sandt, kjære, kjære (tager hende fast ind til sig).

Ilia.

Nej, jeg vil ikke, hører De, slip mig — nu er der Intet, som undskylder mig.

Vilhelm.

Jeg elsker Dem.

Ilia.

Endnu? Jeg tror Dem ikke.

Vilhelm.

Jeg elsker Dem.

Ilia.

De rejste.

Vilhelm.

Jeg er kommen tilbage.

Ilia.

Jeg tænkte længe paa Dem.

Vilhelm.

Og jeg længtes efter Dem.

Ilia.

Jeg har grædt.

Vilhelm.

Og jeg har arbejdet.

Ilia.

Og glemt Tiden imens.

Vilhelm.

Men ikke Dem.

Ilia.

Blot De havde det.

Vilhelm.

Det mener De ikke.

Ilia.

Jo. Jeg ventede saa længe. Det er saa forfærdeligt at vente. Ikke et Ord kom der — intet Brev — ingen Bøn om Troskab — intet Ønske om Gjensyn — blot en lang, dræbende Venten. Saadan ventede jeg — ventede, til det døde indeni mig.

Vilhelm.

Nej, tal ikke saadan, maaske De dog tager fejl. Jeg har jo ogsaa ventet — og vidste jeg vel, hvorledes jeg fandt Dem, naar jeg kom tilbage? Tro mig, jeg har ikke havt det bedre end De; — — aa, mange Gange har jeg vandret i Timer op og ned i mit Værelse, medens Angsten knugede mig, og Længslen næsten tog Villien fra mig — thi jeg vilde være tavs i dette Aar — se, hvad der levede

i os, om det kunde taale denne Adskillelse; jeg vilde ikke bede Dem om noget, De skulde ingen Forpligtelser have — — og desuden, Ilia, dette — at jeg egentlig ikke troede paa Dem — — — jeg tænkte, naar De gik saaledes med mig, kunde De ogsaa gaa med Andre.

Ilia.

Jeg skulde være svag overfor Andre, fordi jeg var det for Dem? — Nej, det troede De ikke.

Vilhelm.

Jo, dengang — — men nu — —

Ilia

(tonløst).

Nu — elsker jeg Dem ikke mere.

Vilhelm

(bevæget)

Er De saa vis paa det?

Ilia.

Ja.

Vilhelm

(bitter).

Kan De saa let opgive en Kjærlighed?

Ilia

(sorgmodig).

Saa let!

Vilhelm.

Ja, let maa det have været for Dem at glemme mig, siden De ikke har vaaget over Deres Kjærlighed — — hvorfor lod De den slippe bort?

Ilia

(holder sig for Øjnene).

Jeg kunde ikke mere.

Vilhelm

(blødt).

Hvorfor græder De da nu? (drager hende blidt ned paa Bænken).

Ilia.

Fordi den er borte. Tro mig, det er hverken Ustadighed eller Letsind, jeg vilde ønske, det var som før, men der er tomt herinde, der er noget flygtet bort.

Vilhelm.

Kan det ikke komme tilbage?

Ilia.

Nej — det er gledet bort, saadan ganske langsomt — jeg følte, hvorledes hvert Ord, hvert Smil, hvert Blik omtaagedes, blev svagere og utydeligere — Tankerne dreve om, forlode stadig det ene Punkt, hvorom de før havde drejet sig; jeg maatte anspænde al min Kraft, jeg anstrængte min Hjerne for at holde Minderne tilbage, men de svandt mere og mere, bleve konturløse, uklare, noget, som jeg ikke kunde gribe. — — — Saa vandrede jeg her ud baade Vinter og Sommer, her voxede jo hver Erindring, her havde de slaet Rod — det var her, vi havde gaaet sammen, — det var her, jeg havde grædt over Dig, og det var her, jeg havde ventet; jeg troede at skulle høre Gjenlyd baade af min Kjærlighed og min Skuffelse; jeg haabede, at mine Taarer endnu var i Luften og nu vilde lægge sig løsende over mig; — — men mine Øjne forblev tørre — saa borede jeg mine Negle fast i Træernes Bark for at tvinge Dig frem — — men det var, som Træerne bøjede sig ned over mig, de bleve store og grønne, lagde

deres dugvaade Blade over mit Ansigt og trykkede mig længere og længere ned — — — da jeg aabnede Øjnene, var her mørkt og trist, men jeg følte en Fred i mit Hjerte, jeg var tilsinds som aldrig før — — — min sidste Strid for Dig var forbi, jeg elskede Dig ikke mere.

Vilhelm

(tager hende i begge sine Arme).

Aa, Ilia, hvorfor nu dette? hvorfor?

Ilia

(læner sit Hoved træt til hans Skulder).

Jeg véd det ikke.

(Vilhelm kysser hendes Haar mange Gange).

Ilia

(sidder først ubevægelig, saa river hun sig løs).

Nej, ikke mere dette, hører De. Det kan ikke nytte at ville fremtvinge noget, som er dødt; hverken De eller jeg kan leve paa disse Stumper — det er for lidt — De glemmer ogsaa snart — — og — gaa saa.

Vilhelm

(i en slap Tone).

Skal jeg gaa? Skal dette være det sidste? — det kan jeg ikke.

Ilia.

Hvad vil De da?

Vilhelm.

Hvad jeg vil? Jeg véd det neppe selv; det jeg vil, er jo ikke mere; jeg griber altid for sént; alting slipper fra mig.

Ilia.

Mon det ikke er Dem, som ikke holder fast?

Vilhelm.

Jeg kan ikke holde fastere — det er netop Ulykken. (Trækker Vejret dybt).

Ilia.

Ja, det var Ulykken.

(Lille Pavse).

Vilhelm.

Der er noget visnet for os. — Jeg har været for længe borte.

Ilia.

(sagte).

Ja.

(Lille Pavse, hvori han gaar frem og tilbage).

Vilhelm.

Skal jeg saa gaa?

Ilia

(rækker ham Haanden).

Levvel!

Vilhelm.

Giv mig et Kys!

Ilia.

Hvortil? Det er jo meningsløst.

Vilhelm.

Hvad gjør det — det har det Hele jo været; kys mig alligevel — for sidste Gang.

Ilia

(neppe hørligt).

For sidste Gang.

Vilhelm

(kysser hende; hun gjør ingen Modstand, men han slipper hende hurtigt og med en slap Bevægelse).

De havde Ret — det er forbi — — dødt — Farvel, Ilia. (Gaar).

Ilia gjør en Bevægelse mod ham, han seer den ikke — saa vender hun sig bort.

